

▼ Prudenci Español, arquitecte

Está compuesto (el oficio) de tradición acumulada, lo mantiene vivo el orgullo individual, lo hace exacto la opinión profesional y, como en las artes más nobles, lo estimula y sostiene el elogio competente.

J. CONRAD, *El espejo del mar*

Conrad podría estar hablando de arquitectura. Al oficio “lo estimula”, como en la artes más nobles, “el elogio competente”. No sé si los elogios que encierra esta sección sabrán ser competentes, pero deseo que se sientan afectados no sólo los citados sino muchos jóvenes arquitectos que mantienen vivo el “orgullo individual” en su trabajo.

Esta selección, como las que seguirán, no está orientada a la defensa de ninguna tesis específica sobre los objetivos deseables de la arquitectura, sino que intentará utilizar los criterios de selección más amplios y compartidos. Esa objetividad se intentará mediante la participación en la selección de diversos profesionales.

Este primer número tiene visos de manifiesto. Se centra en obras valiosas proyectadas por arquitectos titulados después de 1990. Arquitectos con menos de quince años de experiencia, pero que evidencian oficio y madurez. Pero sobre todo proyectos, o partes de proyecto, que buscan, y consiguen, algo más que la mera resolución del problema edificatorio.

Conrad podria estar parlant d'arquitectura. L'ofici, “s'estimula”, com a les arts més nobles, amb “l'elogi competent”. No sé si els elogis d'aquesta secció sabran ser prou competents, però desitjo que se sentin afectats, no solament els arquitectes citats, sinó també tots el joves arquitectes que mantenen viu “l'orgull individual” en el seu treball.

Aquesta selecció, com d'altres que la seguiran, no està orientada a la defensa de cap tesi específica sobre els objectius desitjables de l'arquitectura, sinó que tracta d'emprar uns criteris de selecció més amplis i compartits. Aquesta objectivitat sorgirà de la participació de professionals diversos.

Aquest primer número té visos de manifest. Se centra en valuoses obres projectades per arquitectes titulats després de 1990. Arquitectes amb menys de quinze anys d'experiència, però que evidencien ofici i maduresa. Però per sobre de tot, projectes o parts d'un projecte, que busquen i aconsegueixen anar més enllà de la simple resolució d'un problema edificador.

Conrad could have been talking about architecture. The profession “is stimulated”, like the higher arts, by “discriminating praise”. I am not sure if the praise contained in this section will be discriminating, but I hope that it will not only affect those mentioned but also many young architects that keep “individual pride” alive within their work.

This selection, like those that will follow them, is not orientated towards the defence of any specific thesis regarding the desirable objectives of architecture, but is an attempt to use the widest and most common selection criteria possible. This objectivity will be attained through the participation of diverse professionals in the selection.

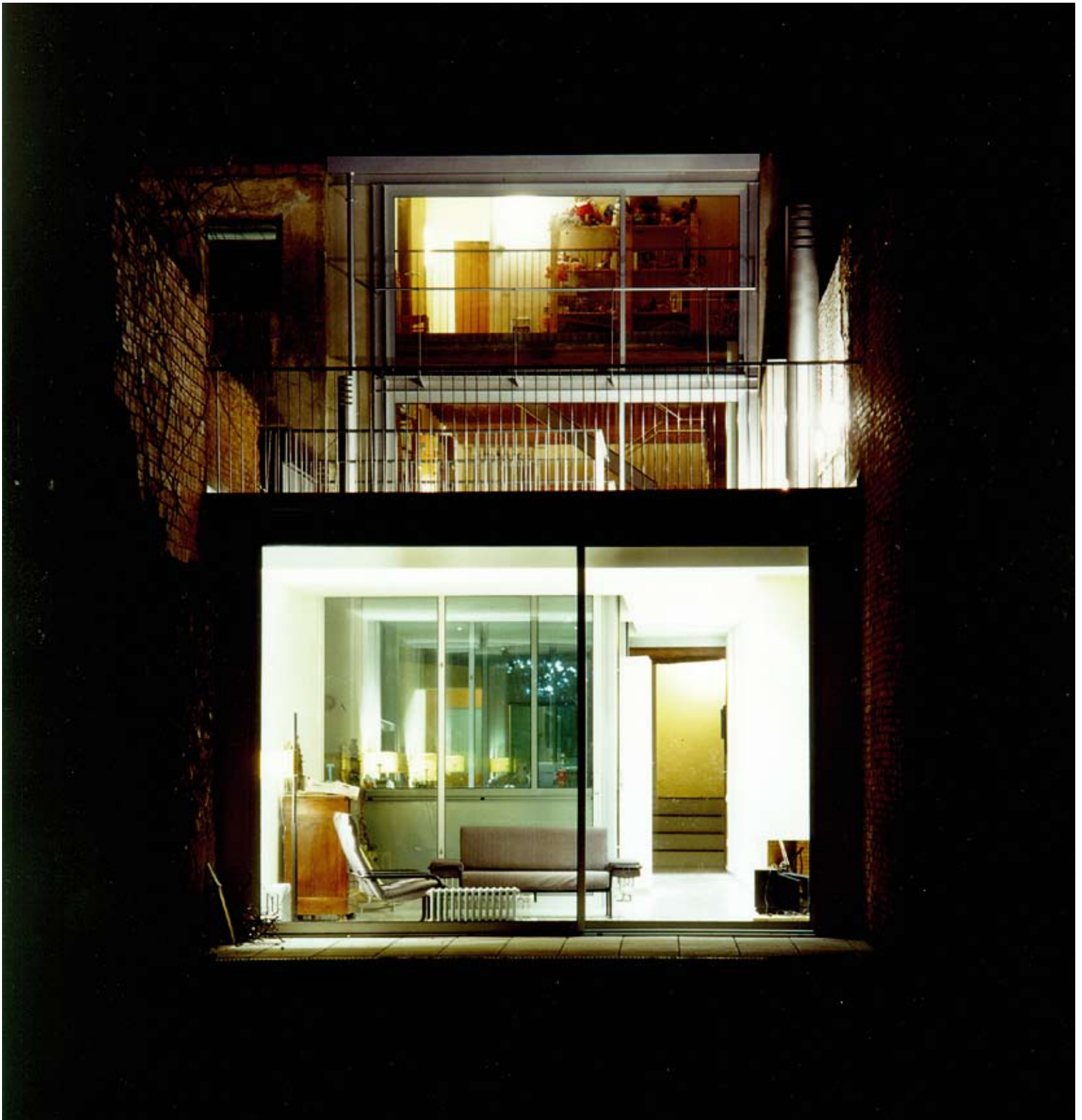
This first issue has a touch of manifesto about it. It is focused on powerful works projected by architects who qualified after 1990. They are architects with less than fifteen years' experience, but who demonstrate skill and maturity. Above all, however, they are projects, or parts of projects, that seek, and achieve, something more than the mere resolution of the constructive problem.

Parlem, per exemple, de "l'arquitecte de capçalera", absolutament oposat a la figura dels grans arquitectes internacionals, cirurgians de luxe. És l'arquitecte que entra quasi a la família, per assumir-ne les inquietuds. L'autor s'adscriu a la vida de l'edifici: hi haurà de tornar una i altra vegada per modificar-lo. Però també l'edifici quedarà adscrit a la seva pròpia biografia, i l'autor tornarà a projectar el mateix edifici, amb millores i adequacions: afinant-lo.

We are talking, for example, of "general practitioner architects", in total contrast to the leading international architects, the top surgeons. They are architects that nearly form part of the family and are fully involved in their concerns. The authors are attached to the life of the building: they must come back over and over again to change them. The buildings themselves also become attached to the authors' biographies, and their authors will once again project the same building, adapting, improving and refining it.

Hablamos, por ejemplo, de los "arquitectos de cabecera", absolutamente opuestos a los grandes arquitectos internacionales, cirujanos de lujo. Son arquitectos que entran casi en la familia y asumen sus inquietudes. Los autores se adscriben a la vida de los edificios: tendrán que volver una y otra vez a modificarlos. Pero también los edificios quedarán adscritos a sus propias biografías, y sus autores volverán a proyectar el mismo edificio, adecuándolo, mejorándolo, afinándolo.

▼ Sergi Serra i Marta Adroer, arquitectes

Busquem arquitectes que practiquin l'ofici amb una sensibilitat que aconseguixi arrancar l'emoció. La llum líquida de la que ens parlen, és una manera d'evidenciar aquest esforç. Cap obra és massa petita i amb qualsevol client sembla possible exercir arquitectura.

We are looking for architects who practice the profession with a sensitivity that can arouse the emotions. The liquid light that they tell us about is a way of demonstrating this effort. No work is too small, and with any client it seems possible to undertake architecture.

Buscaremos arquitectos que practiquen el oficio con una sensibilidad que consiga arrancar la emoción. La luz líquida de que nos hablan es una manera de evidenciar ese esfuerzo. Ninguna obra es demasiado pequeña, y con cualquier cliente parece que es posible ejercer la arquitectura.

▼ Ricardo Flores i Eva Prats, arquitectes

Trobarem arquitectes que desmentiran el lloc comú: que l'arquitectura exigeix maduresa. Tots els components de l'edifici, tots els aspectes de l'arquitectura es manegen a un nivell que contradiu les suposades vel·leïtats primerenques.

We will come across architects that will refute the cliché that architecture requires maturity. All the facets of the profession, all the aspects of architecture are managed at a level that contradicts the supposed outrages of inexperience.

Encontraremos arquitectos que desmentirán el lugar común: que la arquitectura exige madurez. Todos los componentes del oficio, todos los aspectos de la arquitectura se manejan a un nivel que contradice los supuestos desafueros primerizos.

▼ Toño Foraster i Victoria Garriga, arquitectes

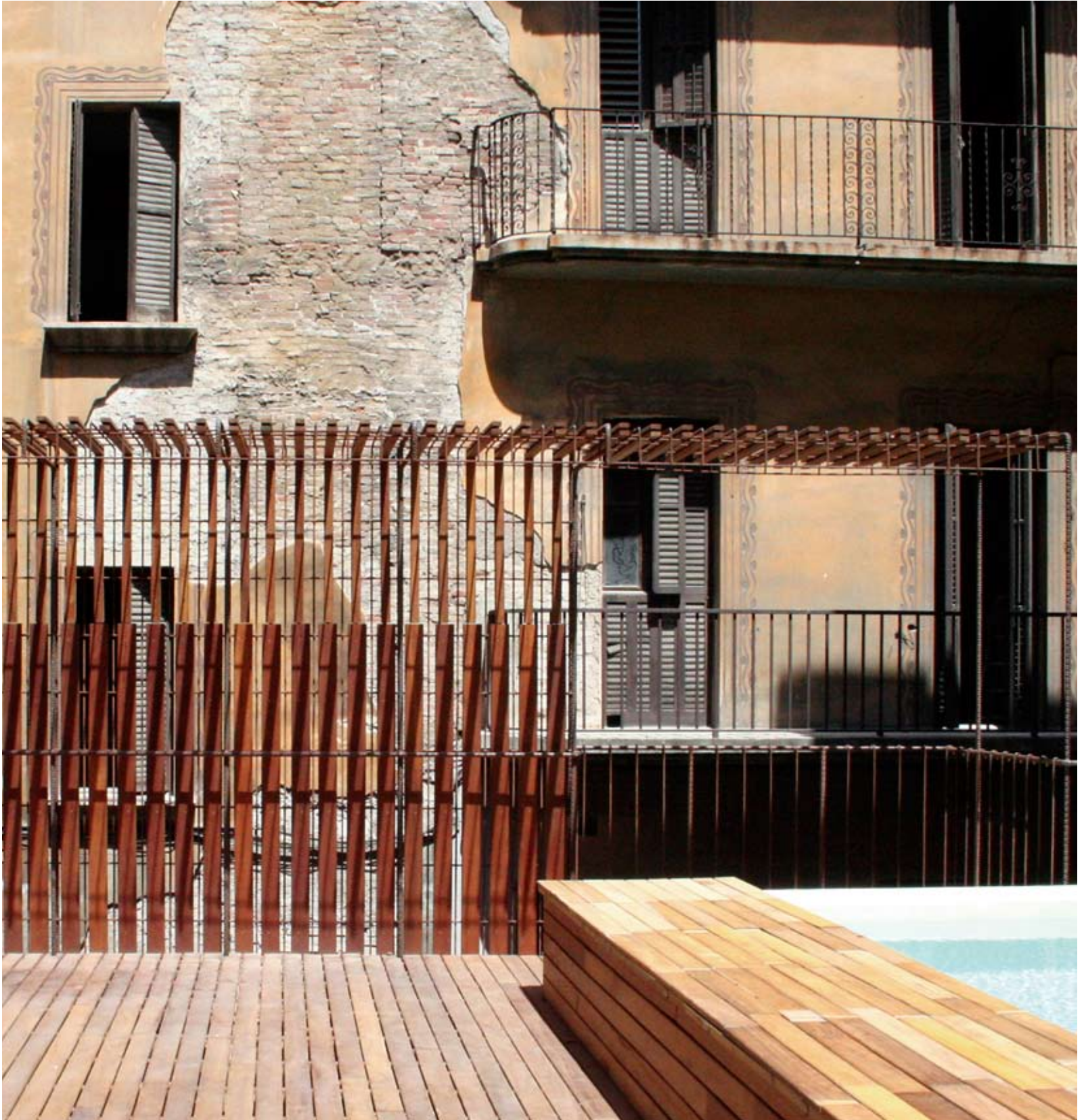
JORGE MESTRE

Aproximant-se lliurement al projecte, acarant les possibilitats que materials modestos, amb el concurs minuciós de les eines de la professió, aconseguen portar una obra més lluny d'on el client mai no havia imaginat. (Deia l'Oriol Bohigas, només l'arquitecte, el bon arquitecte suposo, dóna sempre llebre per gat).

Freely approaching the project, thinking of the possibilities of more modest materials and thoroughly using all the tools of the profession, these architects manage to take the work beyond where the client had ever imagined. (As Oriol Bohigas said, only the architect, the good architect I suppose, always makes that extra bit of effort).

Aproximándose libremente al proyecto, acariciando las posibilidades de los materiales más modestos y utilizando minuciosamente todas las herramientas de la profesión, estos arquitectos consiguen llevar la obra mas allá de donde el cliente había nunca imaginado. (Como decía Oriol Bohigas, sólo el arquitecto, el buen arquitecto supongo, da siempre liebre por gato.)

▼ Toni Gironès, arquitecte

Esta sección seguirá seleccionando obras de la arquitectura catalana que merezcan reconocimiento, pero que no alcanzan fácilmente otras publicaciones.

No negamos el interés de otros planteamientos, pero creemos que *Quaderns* debe alejarse de enfáticas y percederas radicalizaciones y, simplemente, exhibir el buen hacer, y los esfuerzos por emocionar, de los arquitectos catalanes.

En próximos números nos acercaremos a otros “nichos” de interés:

- los proyectos difíciles a los que algún arquitecto ha sabido sacar partido.
- las obras menores, y poco conocidas, de grandes arquitectos catalanes.
- las edificios de arquitectos maduros que no han recibido la atención que merecían.

▼ Prudenci Español, arquitecte

Aquesta secció seguirà seleccionant obres de l'arquitectura catalana que mereixin reconeixement, però que no arriben fàcilment a d'altres publicacions.

No negarem l'interès d'altres plantejaments, pensem però que el *Quaderns* ha d'allunyar-se d'emfàtiques i fugisseres radicalitzacions, i exhibir senzillament, la feina ben feta, els esforços per emocionar dels arquitectes catalans.

Hi haurà propers números on ens acostarem a altres focus d'interès:

—els projectes difícils, dels que algun arquitecte ha sabut treure'n suc.

—les obres menors i poc conegudes de grans arquitectes.

—els edificis d'arquitectes madurs que no han rebut l'atenció que mereixerien.

This section will continue selecting works of Catalan architecture deserving of recognition, but which other publications do not usually cover.

We do not reject an interest in other approaches, but we believe that *Quaderns* should distance itself from emphatic and transitory radicalisations and simply, show the good work, and the efforts made to arouse emotions, of Catalan architects.

In coming issues we will be covering other “niches” of interest:

—difficult projects that a particular architect has been able to take full advantage of.

—lesser and less well-known works, by important Catalan architects.

—the buildings of older architects who have not received the recognition they deserved.

PRUDENCI ESPAÑOL